

Nr 187.

Av herr **Berg** i Munkfors **m. fl.**, om anslag till svenska freds- och skiljedomsföreningen.

Det moderna fredsarbetet har utvecklats efter tre parallella linjer: regeringarnas, parlamentens och folkens. Regeringarnas och parlamentens fredssträvanden ha i viss mån tillgodosetts ekonomiskt, under det att det folkliga fredsarbetet tillbakasatts. Orsaken torde väl närmast ligga däri, att folkliga strävanden ansetts vara av mindre betydelse för samhället, där man i bästa fall velat handla för folket, men icke genom folket. Och dock ha alla stora reformer i samfundslivet haft sin grund i en folklig jordmån.

I fredsarbetet ha de folkliga kraven sällan blivit beaktade, utan oftast undanskjutna för intressen, motsatta dem, vilka leda till fred och samförstånd nationerna emellan. Det oaktat har det folkliga fredsarbetet under årtionden allvarligt och målmedvetet under tryckta yttre förhållanden kämpat för de idéer, som ensamma kunna skapa en varaktig fred nämligen: obligatorisk skiljedom, förtroende till rätten och avsky för våldet.

För att i enig samverkan nå goda resultat mötas de danska, norska och svenska fredsorganisationerna sedan år 1885 till regelbundet återkommande *nordiska fredskongresser*. De danska och norska föreningarna ha därvid haft att räkna med bidrag från sina respektive stater. År 1917 skulle nordiskt fredsmöte hållits i Sverige, men då en dylik kongress är förenad med betydande ekonomiska utgifter, sågo sig de svenska fredsvännerna i saknad av erforderliga medel urståndsatta att inbjuda till ett dylikt möte, till vilket i stället Norges fredsförening utfärdade inbjudan.

Nästa nordiska fredskongress kommer att hållas år 1919, och vore det för Sveriges fredsvänner smärtsamt, om de icke håller då skulle kunna vara i stånd att inbjuda kongressen till Sverige.

Med djup känsla av att de folkliga fredssträvandena ha sin stora uppgift att fylla äro vi förvissade, att Sveriges riksdag, då vi nu stå på fredens tröskel, gärna vill stödja även denna gren av nordiskt samarbete och få undertecknade därför hemställa,

att riksdagen måtte bevilja ett anslag av 6,000 kr. att ställas till svenska freds- och skiljedomsföreningens förfogande för anordnande av nästa nordiska fredskongress.

Stockholm den 26 januari 1918.

<i>N. A:son Berg,</i> Munkfors.	<i>Emil Andersson,</i> Prestbol.	<i>Nils Helger.</i>
<i>Alfred Persson,</i> Björnsbyholm.	<i>Carl Jansson.</i>	<i>Joh. Hedström.</i>
<i>Lars Gustaf Larsson.</i>	<i>J. P. Igel.</i>	<i>Albert Mossberg.</i>
<i>G. Flognfält.</i>	<i>Rikard Eronn.</i>	<i>H. Hansson,</i> Mora.
<i>Edv. Uddenberg.</i>	<i>Sten Berglund.</i>	<i>Ivar Vennerström.</i>
<i>C. O. Johansson.</i>	<i>Ernst Hage.</i>	<i>Olof Jonsson.</i>
<i>K. M. Andersson.</i>	<i>A. L. Johansson.</i>	<i>Sven Ljungkvist.</i>
<i>Ing. Bergman.</i>	<i>Carl Lovén.</i>	<i>Emil Molin.</i>
<i>Per Svensson.</i>	<i>Anders Johansson,</i> Hässlås.	<i>G. W. Hansson,</i> Gårda.
<i>Algot Sjöström.</i>	<i>Lars Borggren.</i>	<i>Per Edvin Sköld.</i>
<i>S. P. Svanberg.</i>	<i>Vilh. Carlsson.</i>	<i>A. Danielsson.</i>
<i>C. Edor Anderson,</i> Knapasjö.	<i>Helge Bäcklund.</i>	<i>C. Johanson.</i>
<i>Aug. Sävström.</i>	<i>A. Björklund.</i>	<i>O. W. Edbom.</i>
<i>Per Norin.</i>	<i>J. W. Billqvist.</i>	<i>Axel Ljungberg.</i>
<i>Ernst Lindley.</i>	<i>Oscar Osberg.</i>	<i>Erik Fast.</i>
<i>P. J. Persson.</i>	<i>Christian Ericson.</i>	<i>Rob. Karlsson.</i>
	<i>Oscar Carlström.</i>	